

LBRIS

We know
books

BRIAR BOLEYN

**PE
ARIPI
DE
SÂNGE**

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Cartea întâi

Preludiu

Sângele meu îți vorbește în vene.

Negustorul din Veneția (Actul 3, Scena 2)

*Cine întâmpină moartea lipsit de iubire își va
înfrunța sfârșitul.*

Dar cel ce își oferă sufletul se bucură de eternitate.

Ultimele vorbe ale reginei

Prolog

Cred că eram beat. Amețit de putere, de la sângele ei.

Credeam că avea să mă ierte. Trebuia s-o facă. Doar eram legați, ea și cu mine.

„Ce a fost rostit va fi adevărat pentru eternitate.“ Nu asta spusese bătrânul? „Ce a fost legat nu poate fi desfăcut.“

Nu greșisem cu nimic, asta mi-am spus. Doar ghidasem lucrurile spre concluzia lor logică.

Nu avea să-mi placă să fac asta. Îmi era foame. Aveam nevoie de ea.

Mă rog, poate avea să îmi placă puțin. Dar făceam asta pentru amândoi, nu doar pentru mine.

M-am apropiat de ea, am privit-o în ochi și, pentru o clipă, am ezitat.

Simțeam golul care îmi dădea târcoale. Setea de sânge era mereu prezentă, bântuind dincolo de suprafață. Când era vorba despre ea, cumva reușeam s-o țin la distanță.

Nu mă privea cum ar fi făcut-o un rob. De parcă aș fi ceva de care trebuia să te temi sau pe care să-l venerezi. Niciodată n-a făcut asta.

Nu, în ochii ei era cu totul altceva.

Ură pură.

Avusese încredere în mine, deși nu ar recunoaște acest lucru.

Iar acum am distrus asta.

Mă privea exact cum o făcuse în acea primă zi. Ca și cum nu eram om, ci monstru.

Însă atracția era prea puternică. Nu o puteam lăsa să se îndepărteze. Să îmi întoarcă spatele.

Gustul sângelui ei m-a lovit ca un drog. Dulce, bogat și puternic. Era tot ce-mi dorisem. Voiam mai mult. Am băut mai însetat. Sângele ei era unic – nu mai gustasem niciodată ceva asemănător. Era perfectă. În loc să mă satur, foamea mi s-a întetit.

Am simțit-o cum s-a încordat, am simțit tremurul subtil când a încercat să se retragă, dar am ignorat totul. În timp, avea să se învețe cu asta. Trebuia s-o facă. Asta era calea noastră.

Apoi colții mei au fost îndepărtați de gâtul ei, fără avertisment. Pământul din jur a explodat.

Peste câteva minute, când praful s-a mai așezat și ea s-a întors lent spre mine, cu urmele mușcăturii încă proaspete pe gât, adevărul mi-a fost clar.

Ea era în pericol, acum mai mult ca oricând.

Și nu avea să mă ierte niciodată pentru ce îi făcusem.

Capitolul 1

MEDRA

Ciclul de toamnă

Cu zece luni în urmă

Frunzele își schimbau culoarea când m-a găsit. Ultimele rămășițe ale verii erau pe ducă în clipa când am devenit prizonieră.

Murisem distrugând un zeu corupt din lumea mea. Mă sacrificasem pentru a-i salva pe cei dragi. Mă îndreptasem de bunăvoie spre final. Plecasem fără regrete.

Și mă așteptasem ca sfârșitul să fie final.

Soarta era însă crudă.

Am tras aer în piept pentru prima oară, gâfâind. Am simțit cum sufletul îmi vibra violent în corp, de parcă nu era convins că acolo era locul lui. Apoi s-a oprit incomod, ca și cum nu era dispus să accepte că rămăseserăm blocați împreună aici.

Dar unde era, mai exact, acest „aici“? Asta nu era lumea mea. Nu era Aercanum. Simțeam asta din aer. Duhnea a fier și a cenușă. A sânge și a moarte.

Cu un mormăit, m-am foit, iar mișcarea mi-a trimis fiori de durere pe spate. Ceva îmi ținea picioarele blocate.

M-am foit din nou, iar, de data asta, m-am uitat în jos. M-a străbătut un fior. Nu era *ceva*, ci *cineva*. Un cadavru stătea întins pe mine, ținându-mă la pământ.

Am tras aer în piept, ca să-mi revin. Dar asta doar a înrăutățit lucrurile, deoarece mirosul de descompunere mi-a umplut nările și mai mult. Mi-a venit să vomit.

Urechile mele au surprins un sunet slab.

Apoi altul.

M-am străduit să descifrez șoaptele înăbușite. Erau pași care mărșăluiau pe pământul tare.

Se apropiau niște oameni.

M-am ridicat și am împins cadavrul greoi care-mi căzuse peste picioare, încercând să mă eliberez. Oare ar trebui să strig după ajutor? Sau doar să sper că vor trece pe lângă, fără să mă observe?

Vocile se auzeau din ce în ce mai aproape.

Dintr-odată, o siluetă a apărut în lateral, sărind pe movilele de cadavre, ca o nevăstuică mare.

Era un bărbat. Mic și suplu. Avea un zâmbet pe buze, dezvăluind un rând de dinți îngălbeniți, ca de șobolan.

Nu m-am mișcat, în speranța că avea să creadă că eram doar un alt cadavru.

Dar era prea târziu. Probabil m-a observat mișcându-mă înainte să-l văd. Cu un salt rapid, a ajuns pe mine, imobilizându-mă.

I-am simțit duhoarea respirației râncede când și-a apropiat fața de a mea și a tras aer în piept.

– Barnabas!

Vocea a sfârșit în aer ca un bici. Tare. Adâncă. Autoritară.

Bărbatul de lângă mine a înghețat, nehotărârea citindu-se pe chipul lui.

– Da, stăpâne?

Vocea lui s-a auzit ca târâitul unui șarpe. Odioasă și afectată.

– Ce ai găsit?

Am auzit o respirație. Fața bărbatului era foarte aproape de urechea mea. A tras din nou aer în piept, inhalându-mi mirosul ca și cum conținea aroma unui vin rar.

Apoi, spre groaza mea, și-a scos limba. Roșie și urât mirositoare, bucata șerpuitoare de carne s-a apropiat de gâtul meu.

– Barnabas, te-am întrebat ceva și mă aștept la un răspuns rapid, a răsunit vocea ascuțită.

Bărbatul-șobolan și-a băgat limba înapoi în gură. Am văzut dezamăgirea din ochii lui când a răspuns reticent:

– Asta e vie.

A urmat o pauză.

– Imposibil. Toți ceilalți erau morți. Locul arde de câteva zile.

Am văzut în ochii lui Barnabas o licărire care nu mi-a plăcut.

Mi-am ținut respirația în timp ce ne-am uitat unul la celălalt. Apoi a zâmbit.

– Chiar și așa, asta trăiește, milord. Și miroase sublim, a adăugat, în timp ce a tras aer în piept, ca un câine înfometat, iar eu am tresărit.

Și-a coborât gura din nou spre gâtul meu și am țipat, ridicându-mi mâinile ca să-l împing când am văzut sclipirea dinților ascuțiți.

– Dă-te de pe ea! a mormăit celălalt bărbat, lordul. Avea voce amenințătoare, de prădător. Nu-mi dădeam seama câți ani avea. Mi se părea mai tânăr decât Barnabas. Să nu îndrăznești să o guști sau să o miroși! Țasta e un ordin. Adu-mi-o! Acum!

Barnabas a scâncit așa încet, că doar eu am putut să-l aud, ca un câine ce se împotrivesc stăpânului care vrea să-l tragă cu lesa.

– Doar un pic, drăguț. Miroși așa bine! Mai bine decât orice am gustat până acum. Când o să pună mâna pe tine, nu o să-ți mai dea drumul. N-o să mai am niciodată ocazia să te gust.

A deschis gura și au apărut doi canini ascuțiți și lungi. Mai mari decât am văzut vreodată la un bărbat sau la o femeie. I-a etalat ca un lup și a început să-și apropie fața de gâtul meu.

M-am panicat. M-am zbatut, ridicându-mi brațele ca să-l lovesc. M-a șocat cu viteza și forța lui, punându-mi brațele jos aproape imediat.

Eram mai slabă decât înainte. De la sosire sau de la evenimentul ce avusese loc după, nu știam exact momentul.

Am continuat să mă lupt cu el și i-am simțit frustrarea când a încercat să mă imobilizeze.

14

Fața lui a zăbovit deasupra gâtului meu. Dinții lui erau atât de aproape. Am închis ochii, corpul meu pregătindu-se pentru atacul inevitabil.

Dar, în locul acestuia, am auzit un scrâșnet slab.

Am simțit umezeală pe chip și am deschis ochii.

Corpul lui Barnabas era în continuare deasupra mea, dar capul îi lipsea.

Am icnit oripilată, m-am ridicat și i-am împins cadavrul de pe mine. Când m-am uitat într-o parte, i-am văzut capul decapitat cum se rostogolea în jos, pe movila de cadavre, cu o săgeată în craniu.

Mi-am trecut mâna peste față, încercând să curăț sângele parazitului.

Atunci am observat că eram inconvenabil de goală.

– Ridică-te! Treci aici!

Am scrâșnit din dinți. Aparent, aveam să schimb un dușman cu altul. Iar asta nu părea genul smiorcăit.

– Prefer să stau aici. Poți să pleci, nu am nevoie de ajutor, i-am zis.

A urmat un moment de tăcere. Apoi am auzit o explozie de voci. Bărbatul nu era singur. Era evident că vorbele meu îi șocaseră pe cei care îl însoțeau.

– Liniște!

Toată lumea a tăcut.

– Nu a fost o rugămintă! a răsunat vocea din nou. Dar, dacă nu o să mă ascuți nici a doua oară, nu am nici o problemă ca unul dintre oamenii mei să te care până jos.

M-am ridicat lent și am auzit icnete de jos. Nu știam dacă erau provocate de sângele lui Barnabas care curgea pe mine sau de șocul prezenței unei femei goale. Cum majoritatea erau bărbați, probabil era a doua variantă.

Am ridicat mâna, ca să-mi acopăr ochii de soarele încetoșat ce ieșise parțial din spatele norilor. M-am concentrat și am văzut un rând de soldați – unii în picioare, alții călare. Toți purtau o armură distinctă, negru cu roșu.

Un bărbat stătea în față, pe un armăsar negru. Avea o arbaletă în mână. Am privit arma cu interes. Probabil era puternică dacă decapitase un om cu o singură săgeată.

Apoi am privit fața bărbatului și toate gândurile legate de arbaletă s-au evaporat.

Era uimitor. Unghiuri șlefuite și piele palidă. Letal și seducător.

Era și mult mai tânăr decât mă așteptasem. Mai apropiat de vârsta mea.

Bărbatul ăsta îmi salvase viața. Și omorâse un om ca să mă protejeze.

Dar, când i-am văzut expresia arogantă și zâmbetul crud, nu am simțit nici urmă de recunoștință.

Maxilarul sculptat era încadrat de un păr blond-auriu. Avea o siluetă suplă și elegantă, numai grație musculoasă. Cu toate astea, avea ceva ce mă făcea să cred că, odată, fusese un băiat slăbănog și fragil.

Avea o anumită trăsătură care ieșea în evidență. Nasul acvilin, coroiat. Nu i se potrivea. Era prea ascuțit, prea mare. Prea nu tocmai perfect. Dar îi dădea și un aer mai aristocratic, subliniindu-i expresia trufașă. Îi punea în valoare unghiurile elegante ale obrăjilor și ale maxilarului și îi intensifica alura de prădător.

Unii ar fi spus că era neatrăgător. Clar nu era genul meu. Preferam bărbații mai voinici. Bruneți. Cu toate astea, nu puteam nega faptul că avea ceva aparte. Emană o senzație de putere abia controlată și o viclenie periculoasă care clocotea dincolo de suprafața fațadei sale bine controlate.

În timp ce coboram împiedicat muntele de cadavre putrezite, a descălecat. S-a îndreptat spre mine, cu arbaleta în mâna stângă. Avea postura unei persoane care nu era obișnuită ca autoritatea să-i fie pusă la îndoială.

Ochii gri pătrunzători au licărit și am simțit că mă analizează din cap până-n picioare. Și-a plimbat privirea lent peste fiecare centimetru din corpul meu, făcându-mă să-mi pierd orice urmă de decență.

A făcut un pas spre mine, adulmecând aerul într-un mod care mi-a amintit de insuportabilul Barnabas. Am simțit mirosul de mere verzi pe care-l emana, după care m-am îndepărtat de el. Mai târziu, m-am gândit la asta. Avea un iz proaspăt. Nu ca al lui Barnabas sau ca al cadavrelor putrede.

Chiar și așa, nu am mai putut suporta să fiu analizată.

- Dar, te rog, uită-te cât vrei! Mi-am dat părul peste umăr și m-am simțit stânjenită să-l simt revărsându-se pe pielea goală. Te asigur că e ultima oară când o s-o faci.

Un soldat curajos a izbucnit în râs. Le-am zâmbit celorlalți ostași, sfidându-i să râdă din nou.

O singură privire de la comandantul lor tânăr i-a redus imediat la tăcere.

Tânărul a rânjit.

- Încercam să înțeleg fascinația stranie a lui Barnabas față de tine, dar miroși absolut revoltător. Însă bănuiesc că e normal, din moment ce ai stat întinsă pe o movilă de cadavre. S-a întors spre unul dintre soldați. Dă-i niște haine! De fapt, nu, dă-i pelerina ta. Dă-o jos! Acum.

Am văzut că soldatul a făcut ochii mari.

- Dar, milord, prințule, a șoptit bărbatul, privindu-mă discret. Ați văzut ce e. Părul ei... Are urmele...

Deci era un prinț? Arăta destul de arrogant cât să fie unul.

- Știu ce e, a răspuns comandantul. Mai bine decât tine, n-am nici un dubiu în privința asta. Acum, dă-i pelerina ta! O luăm cu noi.

Soldatul și-a desfăcut repede pelerina și mi-a aruncat-o. Am prins-o, recunoscătoare, încercând să-i ignor privirea. Nu mi-am dat seama dacă am văzut teamă sau repulsie în ochii lui.

- Prinț sau nu, te înșeli dacă ai impresia că o să merg undeva cu tine, am declarat, în timp ce am înfășurat pelerina în jurul meu. Mulțumesc pentru acoperământ, dar o să-mi găsesc singură drumul spre casă!

Măcar o parte din ce am spus era adevărat. Nu eram acasă. Aveam îndoieli că urma să mai ajung vreodată acolo. Dar puteam să plec din văgăuna asta în care căzusem.

Peste o clipă, m-am trezit dorindu-mi să nu fi vorbit.

Tânărul comandant a încălecat. Apoi s-a întors și m-a privit disprețuitor de sus. Am observat că nasul lui nu era doar acvilin, ci și strămb, ca și cum fusese spart, poate nu doar o dată.

Bărbatul ăsta avea ceva care mă făcea să nu-mi pot lua privirea de la el. Ochii lui erau ațintiți asupra alor mei, într-o provocare tăcută.

- Ce bine-ar fi dacă ar fi decizia ta! Doar că nu e. Dar dacă ai de gând să complici situația... A arătat spre alt soldat. Găsește-i niște haine normale! Apoi leag-o!

Și asta au făcut.

Ne îndreptam spre un oraș, o procesiune ciudată formată din soldați, cai și eu, care abia îmi târam picioarele în fața calului comandantului, cu încheieturile mâinilor încătușate, în timp ce pășeam peste terenul denivelat.

Simțeam privirea prințului ațintită asupra mea, îi simțeam amuzamentul rece de fiecare dată când mă împiedicam și cădeam.

Simțeam deja o ură clocotitoare pentru noul meu dușman, dar am reușit să nu-mi întorc capul pentru a privi în sus. Nici măcar o dată.

Într-un final, a vorbit:

- De unde vii?

L-am ignorat.

- Ți-am pus o întrebare. E evident că nu aparțineai aceluia loc. Deci de unde vii? Ce făceai acolo?

Am auzit trosnetul unui bici și am tresărit.

- Nu mă face să te întreb din nou!

Mi-am mușcat buza ca să înăbuș hohotul isteric ce îmi urca în piept. Oare omul ăsta chiar m-ar fi biciuit?

Pe mine? Care până de curând fusese o prințesă din Camelot și zână regală.

Puteam răspunde, de ce nu?! Evident, nu cu adevărul.

- Nu știi, am mințit.

Nu aveam de gând să-i spun că apărusem dintr-o altă lume, după ce îmi distrusesem propriul bunic, care poate fusese cel mai apropiat lucru de un zeu care existase în lumea mea. În plus, orice folosisem ca să duc la bun sfârșit acel act, eram destul de sigură că nu mă urmase aici.

Nu dorisem să recunosc asta până atunci, dar adevărul era că mă simțeam mai slăbită. Ciudat de goală. Să îndrăznesc s-o spun? Mă simțeam ca o muritoare.

Totuși, aveam ceva care le atrăsese atenția soldaților. Spuseseră că sunt diferită. Ce anume mă făcea să ies în evidență?

– De ce mă luați cu voi? Mereu atacați femei nevinovate pe care le întâlniți pe drum?

Bărbatul a tăcut o clipă.

– Vorbești de parcă nu știi cine sunt. Ce făceai în locul ăla?

– M-am rătăcit, am spus voioasă. Și, nu, nu știu cine ești. Ar trebui să te cunosc? În afară de faptul că știu că ești un nemernic?

A mormăit, ca și cum era iritat, dar nu a ridicat biciul.

– Mi se pare incredibil că poți fi cu adevărat atât de ignorantă. Dar vei afla tot ce trebuie să știi destul de curând, a spus el misterios. La naiba! l-am auzit mormăind.

Am ridicat privirea și am văzut un soldat care alerga spre noi. Era mic de statură, cu o constituție firavă, și purta rame rotunde din sârmă, prevăzute cu sticlă. Ochelari. Mai văzusem câțiva nobili purtând astfel de ochelari, acasă. L-am privit curioasă, iar el s-a uitat fix la mine, complet uimit.

– Prințule, a găfâit el, mi s-a spus că ați găsit... M-a analizat. O femeie de interes.

– Se poate spune și așa, a mormăit el. Nu e chiar atât de interesantă, Lucius. Ba chiar e destul de banală.

Am ignorat remarca.

– Dar părul ei... s-a bălbăit soldatul pe nume Lucius. Culoarea sa. Este incredibilă. Absolut incredibilă, milord.

Din nou asta? Deci era vorba despre părul meu. L-am atins. Mi se spusese că mama mea, zâna, avusese plete de un violet vibrant. Nu că le-aș fi văzut vreodată. Murise dându-mi naștere.

Prin comparație, părul meu era un roșcat tern, ruginiu.

Nu o dată, când mă privisem noaptea în oglindă, mă gândisem la morcovi.

Acum, bucelele îmi erau încălcite și pline de praf. Am încercat să le pieptăn cu degetele, dar a fost inutil. Aveam nevoie de o perie, de un pieptăn. Și de o baie fierbinte. Simplul gând că aș fi curată și la căldură m-a făcut să ofteț încet.

– Prințule Drakharrow, aveți idee ce înseamnă asta? a șoptit Lucius.

Începusem să-l consider un fel de secretar. Cu siguranță îl lingușea suficient cât să fie unul.

– Trebuie să o duceți în fața curții. Poate că e chiar...

– Vom vorbi despre asta mai târziu, l-a întrerupt prințul-comandant. Am trimis deja un mesager înaintea noastră, a adăugat, aproape cu părere de rău.

Era o tensiune în vocea lui care îmi spunea că știa foarte bine la ce se referea celălalt. Doar că nu voia să o recunoască. Încă. De ce? Ce era în neregulă cu mine?

– Excelentă veste, milord. Excelentă. Știam că mă pot baza pe înțelepciunea voastră.

Simțeam cum mă sfredelea micul lingușitor cu privirea.

– Pot doar să-mi imaginez agitația pe care o va provoca asta. Uitați-vă la ea, prințul meu... părul ei este într-adevăr... ei bine, roșu.

– Da, văd și eu asta, Lucius, a mârâit prințul Drakharrow. Am și eu ochi. Are părul roșu. Este, într-adevăr, roșu. Ei bine, o aducem cu noi. Curtea va investiga semnificația apariției ei și va decide. Totul e foarte plictisitor, iar acum trebuie să ne întoarcem devreme, fără să fi terminat investigația despre sat. Dar ce putem face? Trăiesc ca să servesc.

Aproape l-am auzit dându-și ochii peste cap.

– Scuze, te plictisesc cumva? am șuierat, întorcându-mă spre el. Am tras de lanțuri. Presupun că pentru tine e doar o zi obișnuită. Conduci oameni înlănțuiți.

M-a ignorat.

– Foarte bine. Cum spuneți, milord, a zis în grabă secretarul-soldat, ignorându-mi și el izbucnirea, dar aruncându-mi o privire șocată. Este o adevărată onoare să fiu în compania dumneavoastră, în timp ce vă întoarceți cu o prizonieră atât de prestigioasă.

– Nu sunt o afurisită de prizonieră, am mârâit, întorcându-mă brusc spre el.

Secretarul a icnit și s-a dat înapoi, împiedicându-se de o piatră și aproape căzând.

În spatele meu, Drakharrow a chicotit. Primul semn că ar putea fi ceva asemănător unei ființe umane. M-am întors spre el și l-am fixat cu privirea.

- Ai grijă pe unde calci, Lucius! a mârâit tânărul lord. E doar o altă pieritoare, nu un unicorn.

- Într-adevăr, nu e. E posibil să fie mult mai importantă decât orice creatură mitologică din legende, a scâncit Lucius, întinzându-și mâinile ca să-și recapete echilibrul. Deși, bineînțeles, există o legătură între...

- Conversația asta devine plictisitoare. Uite! Bărbatul blond a arătat în față. Ne apropiem de oraș. Treaba asta va fi rezolvată în curând.

Lucius a luat-o repede înainte, mormăind entuziasmat.

Am privit în față, în direcția în care arăta, și am tras aer în piept. Ajunseserăm în vârful unui deal. Sub noi se întindea un oraș.

Eu proveneam dintr-un castel care plutea pe cer. Folosisem o magie puternică pentru a-l aduce pe pământ și pentru a-i ucide pe cei care trăiau în el.

Parcă trecuse o veșnicie de atunci. Părușe imposibil.

Și totuși, în ciuda minunilor pe care le văzusem, puteam spune sincer că nu văzusem niciodată ceva asemănător cu ce se întindea acum în fața noastră.

Orașul în sine fusese construit la scară mai mică decât mă așteptam, dar, cu toate astea, arăta măreț și înstărit. Se afla la marginea unui ocean întunecat și neliniștit, ale cărui ape tumultuoase se spărgeau de nisipurile albe. Dincolo de granițele orașului se întindeau trei poduri enorme de fier, care duceau către trei insule stâncoase.

Pe prima insulă, cocoțată ca un cuib alb pe o stâncă întunecată, se afla o structură construită din piatră strălucitoare. Lucea ca o perlă luminoasă pe fundalul valurilor involburate și al cerului care se întineca repede. Turnuri înguste se ridicau în centru, în timp ce coloane subțiri și grațioase înconjurau construcția.

Pe a doua insulă, un castel cu turnuri și arcade de un negru profund se ridica în forme și unghiuri care ar fi trebuit să fie imposibile, amintindu-mi de colții ascuțiți ai unei ființe uriașe de piatră.

A treia și ultima insulă găzduia cea mai mare clădire dintre toate, despre care suspectam că era și cea mai veche. Părea să fi luat naștere dintr-un amestec de ere și stiluri. Semăna cu un castel sau o fortăreață impunătoare. Structura se întindea asemenea unei pânze

de păianjen, răsucindu-se în exterior dintr-un grup de șase turnuri, fiecare din materiale diferite și cu un design unic. Singurul lucru care oferea senzația de continuitate clădirii, orice ar fi fost ea, era culoarea. Toate materialele folosite erau vișinii, aproape negre.

Mi-am controlat cu atenție trăsăturile, încercând să nu-mi dau de gol gândurile. Dacă răpitorul meu putea să se prefacă plictisit, și eu puteam să fac asta.

- Ce este asta? am întrebat, încercând să par nepăsătoare. Cum se numește citadela din față?

- Citadela? Am observat nuanța de iritare din vocea lui. Asta nu e o simplă citadelă.

Am ridicat din umeri.

- Oraș, atunci. Ce contează?

- Ce contează? Spre surprinderea mea, l-am auzit descălecând în spatele meu. În secunda următoare, era lângă mine, mărșăluind alături. Țsta, feto, nu e un oraș, ci capitala regatului Sangratha. I-am simțit privirea ațintită asupra chipului meu. Sincer, dacă ești spion de pe tărâmurile vecine, ești cel mai slab pe care l-am văzut vreodată. Cum e posibil să nu știe cineva de Veilmar?

- Serios? Prinzi mulți spioni? L-am analizat din cap până-n picioare, iar privirea mi s-a oprit asupra mantiei lui negre și asupra armurii impecabile. Nu pari genul care să se murdărească pe mâini.

- Așa cum am stabilit deja, nu știi nimic despre mine, a răs-puns el.

Mi-am înclinat capul.

- Știi că ești un nobil. Ești obișnuit să dai ordine, nu să le urmezi. Ești obișnuit ca oamenii să-ți facă pe plac, nu să trebuiască să muncești pentru ce vrei. Aș spune că știi destule.

N-a zis nimic.

- Bărbatul pe care l-ai ucis, Barnabas, avea ceva ciudat.

Prințul a pufnit.

- Nu mă refer la ce era evident. Dinții lui. Erau... alungiți. Am crezut că urma să... mă muște.

Prințul cu părul alb a izbucnit în râs.

- Serios?

– Nu văd ce este atât de amuzant, am început să spun, apoi m-am oprit.

Îmi arunca un zâmbet rece. Zâmbea, dacă asta făcea, pentru prima dată. Cum avea buzele ușor despărțite, am văzut că incisivii lui erau chiar mai lungi decât ai lui Barnabas și se ascuțeau în vârfuri fine și tăioase.

– Colți, am spus sec. Ai colți.

Prințul a rânjit.

– Nu-mi spune că în locul de unde vii n-ai auzit despre supremii sau chiar o să cred că ai căzut din cer. Ori poate te-ai lovit prea tare la cap de o stâncă. Sau ai băut prea mult?

Și-a întins mâna repede și m-a lovit tare într-o parte a capului.

– N-am băut nimic, prostule! am strigat.

– Oi fi eu prost, dar tu ești cea care n-are nimic în cap.

– Am citit odată un pasaj dintr-o carte, am zis.

– Serios? Știi să citești? N-am cuvinte.

L-am ignorat.

– În ea scria despre creaturi cu dinți ascuțiți care beau sânge. Nu puteau ieși la lumina zilei. Atacau noaptea, secându-și victimele. Trăiau mult.

I-am aruncat o privire, sperând că avea să îmi spună că nu era adevărat..

– Trei din cinci nu e rău, a spus el. Nu avem nici o problemă cu lumina, după cum vezi.

A arătat spre soarele de la apus, care ieșise dintre nori.

– Chiar trăim mult.

– Dar chiar beți sângele oamenilor? am spus, încercând să-mi mențin groaza departe de glas. Tu bei sânge?

Mi-a aruncat un zâmbet crud și lent.

– Suntem vampiri. Asta facem.

– Și acum ce faci? Mă duci înapoi la oamenii tăi, ca să-mi bea sângele?

Și-a întins brațele deasupra capului, iar eu am încercat să-mi țin privirea departe de mușchii care se încordau sub mantia întunecată.

– Poate. Cine știe ce vor face cu tine? Să știi că e o onoare să fii secat.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea. Cumva, mă îndoiam.

– Ești un monstru.

A zâmbit.

– Oprește-te, îmi rănești sentimentele, pieritoare!

– Nu te preface că ai așa ceva! am spus tăios.

– Ai dreptate. Ele sunt o slăbiciune, așa că nu o voi face.

– De ce trebuie să mă duci undeva? De ce nu mă lași acolo unde m-ai găsit?

S-a strâmbat.

– Într-un morman de cadavre? Mă gândeam că îți facem o favoare.

Am ridicat încheieturile.

– Într-adevăr, ce bine-ar fi dacă toți bărbații ar fi la fel de galanți ca tine, am spus sarcastic, lovind lanțurile metalice. Mă ucizi cu bunătațe.

Colțurile gurii lui s-au mișcat ușor.

– Multe femei ar implora să fie în locul tău. Poate nu să meargă pe un drum atât de prăfuit...

– Nu vreau să aud despre aventurile tale sexuale dezgustătoare, am spus, strâmbându-mă dezgustată. Păstrează-ți laudele pentru oamenii tăi. Nu le va păsa dacă le spui povești inventate despre femeile pe care le legi de patul tău.

– Nu am nevoie să inventez povești, a spus el, iritat.

Mi-am dat părul peste umăr, dar n-am zis nimic.

I-am simțit privirea ațintită asupra șuvițelor mele roșii pentru o clipă. În cele din urmă, a spus:

– Ai întrebat de ce te-am luat cu noi? Ei bine, ai auzit ce a spus Lucius.

– Că este din cauza părului meu? Un motiv destul de stupid.

A pufnit.

– Sunt de acord.

L-am privit.

– Serios? Atunci, lasă-mă să plec!

– Din păcate, este vorba despre mai mult decât de o simplă preferință pentru culoarea părului. Aș putea spune chiar că șuvițele tale

ruginii sunt inestetice, a adăugat el batjocoritor. Dar aici nu e vorba despre gustul meu personal.

– Slavă stelelor pentru asta! am șoptit. Nu vreau câtuși de puțin să mă consideri atrăgătoare. *Milord*.

Ultimul cuvânt l-am spus pe un ton sarcastic.

M-a ignorat.

După câteva clipe, nu m-am putut abține și l-am întrebat:

– Bun, ce altceva mai e, atunci? În afară de părul meu? Ai spus că sunt pieritoare. Ce înseamnă asta?

Prințul m-a privit.

– Toți muritorii sunt pieritori. E evident că nu ești vampir. Dar există... diferențe. Nu ești un muritor obișnuit. Urechile tale, de exemplu. Sunt neobișnuite.

Am atins cu degetul vârful unei urechi, care era ascuțit. M-am uitat la ale lui.

– Ale tale sunt rotunde.

– Toți avem urechile rotunde, a spus el, arătând spre soldații din fața noastră. N-am mai văzut niciodată urechi ascuțite ca ale tale. Ies în evidență.

– Asta e tot? Deci m-am născut cu păr roșu și urechi ciudate și ăsta e un motiv să mă răpești? am spus, începând să ridic vocea.

– E mai mult de atât, a spus el încet, privindu-mă direct în ochi. M-a analizat din cap până-n picioare și, deși nu voiam, am simțit cum îmi urca roșeața în obraji. Mai sunt și alte aspecte ale înfățișării tale.

M-am încordat.

– Ca de exemplu?

– În plus, nu te-am răpit, a completat, întorcându-se ca să-și încalece din nou calul. Aparent, această conversație se încheiase. N-ai fost a ta niciodată.

Am rămas mască auzindu-l.

– Poftim?

– Aparții Sangrathei. Aparții oricărui suprem care consideră potrivit să te ia. Așa cum a spus Lucius, este o onoare să fii remarcată de unul dintre cei cu Sângele Binecuvântat, a zis el, zâmbind. Ar trebui să te simți onorată.

Sangratha. Se pare că acesta era numele acestui tărâm.

O parte din mine tânjea să-l întrebe pe acest așa-zis prinț alte lucruri, precum numele lui. Sau semnificația locurilor care se întindeau înaintea noastră, pe cele trei insule. Ce erau? Acolo mergeam?

Dar am decis că discuția noastră ostilă durase destul. Mi-am lins buzele, deja crăpate după ore întregi de mers fără apă sau odihnă, și am continuat să merg în tăcere.

Pe măsură ce ocoleam marginea orașului Veilmar, a devenit clar care era adevărata noastră destinație.

Insula din mijlocul celor trei. Castelul din onix.

Capitolul 2

MEDRA

Castelul se numea Temnița Neagră. Un nume nu tocmai inspirat. Am auzit bărbații șoptind în jurul meu, rostind cuvintele aproape ca și cum ar fi fost sacre. Soldații treceau pe lângă noi pentru a se așeza în formație și se asigurau că erau destul de departe de mine, aruncând doar priviri curioase în direcția mea.

În spatele meu, prințul călărea calm. Nu era intimidat de privilegiul fortăreței impunătoare spre care ne îndreptam. Mai fusese aici.

Am traversat podul din fier negru. Simțeam cum se legăna ușor sub noi. Sub picioarele noastre se întindea marea, valurile ei rostogolindu-se parcă furioase din cauza prezenței noastre.

În fața noastră, se afla o poartă deschisă, iar dincolo de ea erau ușile care duceau spre fortăreață.

Unul câte unul, soldații și-au ocupat locurile de o parte și de alta a ușilor, până când, în cele din urmă, am rămas doar eu și prințul, în centrul unui culoar lung format din supușii lui. O liniște s-a așternut peste trupe în timp ce pășeam în curte.

Lucius a pășit înainte, făcând o plecăciune adâncă.

– Voi anunța sosirea dumneavoastră în sală, prințule Drakharrow. Celălalt bărbat a încuviințat.

– Nu te lungi! Sari peste titluri! Toți de acolo mă cunosc deja, Lucius. Singura dată când mi se spune prinț este când nu suntem la Bloodwing. E o formalitate stupidă.

Lucius a pălit puțin.

– Dar... protocolul cere...

Prințul a mârâit brusc, dinții alungindu-i-se. Eu, care mă aflam lângă el, am tras aer în piept și m-am încordat.

Lucius a făcut un pas înapoi.

– O să folosesc cel mai umil dintre titluri, prințul meu. Cel mai simplu, a promis el.

Secretarul a luat-o repede înaintea noastră.

Prințul m-a apucat de braț.

– Ți voi da jos lanțurile. Să nu încerci ceva! Nu ai unde să fugi.

N-am spus nimic, doar am privit cum a scos o cheie din buzunar și a desfăcut lanțurile.

De îndată ce am fost liberă, a luat-o cu pași mari spre fortăreață.

– Sunteți toți vampiri? l-am întrebat, grăbindu-mă să țin pasul cu el. Eram înaltă pentru o femeie, dar el era mult mai înalt. Pașii lui erau mari. Și soldații?

– Nu toți, dar unii dintre ei da, a răspuns el. Lucius este, dacă asta te întrebi. Acum, ar trebui să taci. N-o să-ți placă ce o să se întâmple dacă n-o s-o faci.

– Mă mir că nu vrei să mă ții în lesă, milord, am bombănit. Ca pe celelalte femei ale tale.

N-a mușcat momeala.

Am trecut prin uriașele uși ornate de fier, înăuntrul fortăreței de piatră neagră, iar picioarele noastre au pășit pe podelele de marmură albă. M-am uitat în jos. Picioarele mele erau goale și murdare. Purtam pantaloni și o tunică pe care mi-o dăduse reticent un soldat de statura mea. Mantia de pe umeri mi s-a părut brusc un scut necesar și am strâns-o bine, rezistând impulsului de a-mi ridica gluga peste părul încălțit.

M-am mirosit discret, gest pe care l-am regretat imediat.

Duhneam ca un cadavru în putrefacție.

Am pășit în centrul sălii.

Deasupra noastră, mii de lumânări ardeau în sfeșnice de fier atârinate sus.

O platformă vastă se întindea de-a lungul peretelui îndepărtat al încăperii. Pe ea stăteau niște oameni aliniați, majoritatea îmbrăcați